

ludomani. Vi ønsker nemlig ikke kun behandling, men som sagt også forskning på området, og derfor synes vi, at det mest naturligt hører under det nuværende sundhedssystem. Det kræver blot, at der oprettes en afdeling til det eller lignende.

Jeg kan altså ikke se forskellen på behandling af denne sygdom og behandling af andre sygdomme. Skulle vi i givet fald også lade f.eks. 10 pct. af tobaksafgiften gå til lungeafdelingerne? Vi skal have et helhedssyn, der går ud på, at sundhedssektoren finansieres via de almindelige skatter og ikke via alle mulige afgifter. Det vil samtidig lette gennemskueligheden.

Herefter vil jeg komme med nogle specifikke kommentarer til forslagets bemærkninger, som jeg ikke er helt enig i, og som jeg synes fordrejer sagen en smule, og her tænker jeg særlig på sætningen, som siger, at 1½ promille er en »meget beskeden omkostning for at rette op på nogle af de ulyksaligheder, som staten er med til forårsage via de mange spil«.

For det første er det jo ikke staten, som spiller, men mennesker, der gør det, fordi de har lyst til det, og som så i enkelte tilfælde ikke kan styre det, og vi skal som udgangspunkt ikke gøre det til et statsligt problem, at folk spiller eller drikker, men forsøge at hjælpe de svage, som ikke kan styre det, eller som måske har andre problemer samtidig. Og hvor det hele så falder sammen, skal vi træde til, hverken før eller senere.

For det andet synes jeg, man skal lade være med at stemple folk, som spiller, som sygelige spillegale, for hvis en fattig studerende spiller for 500 kr. om måneden, så er det et problem, men hvis en mangemillionær spiller for 5.000 kr. om måneden, så er det vel ikke et problem.

Derfor skal man nok tage statistikken med et gran salt og i stedet være opmærksom på, om der blandt familie eller venner er nogle, der har en ustabil adfærd, der kan tyde på, at alt for meget går til spil, og at det er ude af kontrol.

Vores konklusion må være, at vi skal være opmærksomme og gøre opmærksom på problemet uden at overdrive og henstille til familier og venner, at de også er opmærksomme. Og når der viser sig at være problemer, skal vi selvfølgelig sørge for, at der er gode og tilstrækkelige behandlingsmuligheder uden alt for lang ventetid. Og så kan jeg godt tilsige Det Konservative Folkepartis støtte til, at vi finder penge til at løse problemet.

Men forslaget her er altså ikke det rette, og Det Konservative Folkeparti vil stemme imod det.

Vibeke Peschardt (RV):

Jeg vil først sige, at vi synes, det er godt, at denne sag kommer på dagsordenen, for den er både relevant og vigtig, fordi dette problem medfører så mange sociale ulykker, når familier bliver spilleramte og dermed kommer ind i det sociale system – med alle de uheldige følger, det har.

De resultater, der er nævnt i Middelfartrapporten om Ringgården, taler jo deres tydelige sprog: Der er rigtig mange, der bliver helbredt. Og det giver selvfølgelig anledning til at sige, at man må arbejde videre med denne sag. Vi skal i hvert fald ikke være dem, der blokerer for nogle fornuftige løsninger.

Sundhedsministeren sagde i sit indlæg, at regeringen ikke kan støtte forslaget, som det ligger her, fordi det ikke er en opgave for de centrale myndigheder at finansiere behandlingstilbud, der har karakter af permanent driftsvirksomhed, og det er vi enige i.

Vi har også nogle principielle holdninger til de cigarkasseprincipper, som er blevet nævnt, og som vi egentlig ikke mener skal have alt for stor udbredelse.

Men som sagt er vi meget åbne over for at finde en løsning på denne her sag.

Bruno Jerup (EL):

Jeg kan også sige, at vi i Enhedslisten i udgangspunktet er positive over for, at der bliver fundet en løsning. Vi er måske heller ikke så meget for cigarkasseprincippet, som bl.a. fru Vibeke Peschardt nævnedede, men man kan måske sige, at i den konkrete sammenhæng var det selvfølgelig et sted at finde pengene. Men jeg tror, man alligevel her snakker om et beløb af en sådan størrelsesorden i hvert fald til det konkrete projekt, at det næppe kan være noget, der giver store problemer hverken for regeringen eller andre at finde de penge.

Men for at tage nogle andre vinkler ind trods alt, måske også for at drysse en lille smule malurt i bæggeret, så synes jeg, at det er sådan en lidt bagvendt vej at gå, at man nu sætter enorm fokus på, hvordan man kan gøre noget ved folk, der er blevet ludomaner, når man ser på, hvor mange ressourcer der reelt bruges ikke kun fra statens side, men også af andre organisationer på at reklamere for spil og for at udvide mængden af milliarder kroner, som bruges på spil.

Man kan jo bare se af den tabel, som SF selv har vedlagt i bemærkningerne, at der er en fordobling på bare 5 år. Hvis man går længere tilbage, er der faktisk en ret kraftig udvikling, og